

posnel Metelkova pravila. — Na tem stališču smo v teoriji ostali do konca 19. stol., v praksi pa nismo vedeli, kod in kam. Vsaka knjiga piše po svoje in si še sama ne ostane zvesta. Janežič sam je v „Slovenski koledi“ za leto 1858 pisal te-le med seboj nedosledne oblike: Anaklet, Klement (poleg Klemen), Euzebi, pa: Leo, Linus, Formosus¹⁾. Najlaglje so se razširile tiste okršene oblike, ki jih je rabila tudi nemščina [Ovid²⁾, Horac, Properc, Ahil!], dasi čisto njih tvorba nikakor ni prikladna slovenščini; pri drugih besedah pa ni bilo nikakega merila. — Zmedo najdemo, kamor pogledamo; namesto drugih zgledov opozarjamo le na Starétovo „Občno zgodovino“ v I. zvezku; kajti tu je največja zbirka tozadevnih imen. A povsod vlada breznačelnost v njih obrazovanju; kar v eni sapi se na vsaki strani križajo nasprotni si principi; n. pr. na str. 13 čitamo po vrsti: Kios, Samos, Rod, Ciper (Kij in Sam Starétu očitno nista — in temu se ne čudimo — ugajala); na isti strani stoje: Tmol, Granik, Port, pa: Kavkazus! Nadalje: Tomira, Smerdij (81), pa Memfis (82), novega Apisa (83), Tales in Bijant (oboje 221), Kartagina (48) in Tapsus (53), Moira (125) pa Beotija (111), Hefajst (120) in Klitemnestra (120) itd. (Konec prihodnjič.)

¹⁾ Pač po nobenem pravilu se ni ravnal Krempf v „Dogodivšinah“ (1845); on piše n. pr. imena narodov: Skytovje (str. 7.), Frygovje, Lydovje, „Gerki ali Helini“, „junak Julius Caesara“, „Komodus“.

²⁾ Glede „Ovida“ („V Ponti zeblo je Ovida“) je Kopitar zavrnil Prešerna, češ, da je „minime carniolice“; nakar mu je Čop odgovoril, da je prav tako „carniolice“ kakor Anton od Antonius. (Glej „Čas“, 1910, 215 pod črto.) — To pot pa ima Kopitar prav; in „Anton“ ni „carniolice“, ampak germanice! Prim. tudi „Čas“, 1910, 217, 218. (Podatki so iz Kastelčeve zapuščine, objavil I. Grafenauer.)

Fr. Albrecht-Rusmir:

Stih.

Neskončna in tuja in mračna
in včasi vsa tiha, vsa tajna
in včasi bleščeča, sijajna
je moje duše samota —

In kakor pojavi se klic sred noči,
zaseka se v črne, uporne mrakove,
raztrga tesnobnega molka okove —
v srca globočinah se stih porodi . . .